

stadige Brug af en Mængde Redstaber paa samme Sted, som bereder Faren, og at jo mindre Fjorden eller det dermed i Klasse fatte Fiskevand er, desto snarere vil Tilbagegang og Odelæggelse spores. Naar vi derfor tage vor største Fjord, Ssefjorden, under særlig Betragtning, saa er det, under Forudsaetning af en forholdsvis lige Behandling, berettiget at overføre Resultaterne for denne paa alle de mindre Fjorde. Det maa være nok for disses Bedkommende at bemærke, at der foreligger sørgelige Beretninger fra flere Steder, saasom Kolding, Horsens, Faaborg, Svendborg, Bordingborg, Nykøbing paa Falster o. s. v., uden at vi skulle opholde os ved at anføre Vidnesbyrd fra disse Steder. Det er altsaa Ssefjord, vi ville holde os til, ikke blot fordi den er vor største Fjord, men ogsaa fordi den synes at være gaaet særlig haardt paa Klingen; — siden 1871 er intet Aar hengaaet, uden at der herfra er fremkommet 2 à 3 Besværinger, og ved at efterse den oven for givne Fortegnelse over Ankerne, vil det findes, at nær $\frac{1}{3}$ af disse er indkommet fra forskellige Steder i Fjorden.

Forsøgene med Halevaad paa Ssefjorden ere ikke ganske nye. Det ses saaledes af Skrivelse fra det daværende Rentekammer af 12te Juli 1845 til det Kongelige Danske Kancelli, at der var indkommet forskellige Klager over Misbrug af Pulsaaed i adskillige Dele af Ssefjorden navnlig i Roskilde-fjord, hvorover Kancelliets Betænkning blev begjært. I Skrivelse af 8de Januar 1846 udtalte imidlertid Kancelliet, at det, hvad dette Punkt angaar, forbeholdt sig specielt at yttre sig. Da det maatte være af Interesse for Udvalget at hende saadan Udtalelse, tilskrev Formanden for en Tid siden det nuværende Justitsministerium, men fik fra samme under 30de Juli d. A. Meddelelse om, at nogen Udtalelse ikke ses at være afgivet af det danske Kancelli. Saavidt det har kunnet spørges, blev dog intet Pulsafiskeri drevet paa Fjorden i de paafølgende Aar; det var først siden 1869, at enkelte fremmede Fiskere begyndte at forsøge det, medens Syberne først i større Mængde kom i 1872, og da Fjordfiskernes gjentagne Bestræbelser for at forhindre dette Fiskeri — under hvilke, som ovenmeldt, ogsaa søvedes Selvtægt — glippede, bleve Besøgene talrigere de paafølgende Aar, og i de sidste 3 Aar have derefter Enkelte af de Omboende, som havde Evne dertil, uagtet de erkjendte det Fordærlige i Fiskemaaden, anskaffet sig eller taget Part i Redstaber, og delage i den, sigende, at naar det skal tillades Fiskere ansettes fra at møde i saadant Aal, saa der er Fare for Fiskeriets Bestaaen, saa kunne de ligesaagodt selv være med til, under den befrygtede Odelæggelse, at tage, hvad der kan faaes. Fiskeriet fandt Næring ved en rivende Afstæning til høje Priser, og opmuntredes af et Par Mænd, som siden 1873 opkjøbte for preussisk Regning og tilbøde Pengelaan til Redstavers Anskaffelse for de Ubemidlede. Aalene blive ladede i Kvaer, stationerede paa passende Steder i Fjorden, og føres derfra lige til Stettin; ikkun en ringe Del fra St. Jørgensby-Fiskere gaaer til Kjøbenhavn. Alle Slags Halevaad kom i Brug, dog kun nogle saa Drivevaad i Fjordens største Bredning lige indenfor Indløbet, og disses Udbytte blev snart mindre godt; Bøtvaad med Vaad til Vaad var det almindelige Fiskeri paa det dybere Vand og blød Bund, paa grundere Vand under Landet brugtes Snurrevaad paa sine Steder maasse endog Landdragningsvaad, og det kan ikke fejle, at Bøtvaadene ogsaa ere dragne til Vaad paa Steder, hvor Anker kunde holde; Fiskerne indrømme ialtsald, at denne Fremgangsmaade giver det bedste Udbytte. Antallet af de Vaad, der kom i Brug steg i 1872 til 60 eller 80; og i 1873, da Udvalget (med Undtagelse af Billumse) den 12te August besøgte Fjorden og lod sig Fiskemaaden forevise, antoges det at nærne sig 100, hvilke saagodt som alle vare i Virksomhed paa de indre Nader, i Bugter og Bage syd for Frederikshund; paa den større nordlige Bredning sagdes Fiskeriet ikke at lønne sig, idetmindste ikke saa vel. Med Hensyn til de nærmere Oplysninger om Forholdene, saaledes som de befandtes ved dette vort Besøg, henviser vi til vor Forhandl. Prot. S. 9—11. Det lader sig neppe bestride, at et saadant, eller endog et noget mindre Antal Vaad i Virksomhed omtrent hver Nat fra April til ind i Oktober, eller saalænge som Fangsten vil lønne Umagen, som en stærk overdreven Brug nødvendig snart maa vise sine tærende Virkninger: — „mange Hunde bliver Harens Død“. Naar Driften saa ovenikjøbet stier ved et Redstaber, som selv med dets lempeligste Anvendelse, paa Grund af Massesnevægheden ikke kan frakjendes Karakteren af at være opfiskende, saa bliver den dobbelt fordærlig, og Bekymringen hos den bosatte Mand, som ser sit fremtidige Udkomme truet, bliver baade naturlig og begrundet. Som foran bemærket, har Udvalget under dets Bestaaen haft et vaagent Oje med Ssefjorden, og da det nu er $\frac{2}{4}$ Aar siden, det begyndte sin Virksomhed, har det haft Lejlighed til at iagttage den Forandring, der er foregaaet i Tilstanden. Det har selv besøgt Fjorden i 1873, strax efter dets Sammentræden; — det har tilkaldt 2 Fiskere fra Sønderby til Udtalelse i Møde den 8de April 1874 (Forhandl. Prot. S. 15 og 16.); — den 14de Juli f. A. rejste Formanden og Kruuse dertil; — det har sat sig i Forbindelse med flere paalidelige Mænd for at faae Meddelelser; og endelig har Billumse i den 19de og 20de Juli d. A. besøgt Fjorden. Men flere af Udvalgets Medlemmer have derhos oftere haft Lejlighed til at samtale med de Mænd, der opkjøbe Aalen for preussisk Regning, for at fyldestgjøre Fordringen, audiatur et altera pars (se Forhandl. Prot. S. 29, 1 Sp., Litteren). Disse Mænd regne sig til Fortjeneste, at det skyldes dem, at der er aabnet Fiskerne en saa betydelig Indtægtskilde, og at de